

Dr. Kolláth György

Kapitális politikai blöff és haszonlesés, orbitális ingyenreklám a Political Capital ügyvezett ügynöklisztája. Egyes újságírók által a népi, polgári ellenállás jogaként beharangozott törvénysértő műbalhé a kenyeret és cirkuszt eszázadi, honi megfelelője. Némelyek nem tudják, mivel szórakoznak, mások nagyon is jól tudják. Gyakorló jogászként cinikusan mondhatnám, hogy a besúgó-, és ügynök-mizéria egy dologra jó lesz: általa az ügyvéd-nyomor felszámolható, mindenkinek jut szaftos bóné.

Cím Menjünk le kutyába!?

Dátum
2005.02.13.

A szerelmeseik napján, február 14-én a T. Házban kezdetét veszi egy hamis és megoldhatatlan „valóságszó”. A politikai osztály jól felhergeli önmagát és a társadalmat, majd takarékra áll, mivel nem jön össze az alkotmánymódosítás, nem lesz képes újabb, alkotmányellenes igazságtételt, további „információs kárpótlást” kicsikarni. Legfeljebb a Történelmi Levéltárhoz vezető út Mártírok útja lesz. A jövő érdektelen, a múlt egyoldalúan, dühvel átretusálható, az ügyvezett zsarolás pedig nem megszűnik, hanem - faluban, városban - új lendületet vesz. A miniszterelnök úgy járhat, mint Gorbacsov: a felfordulás közepétől kérdőre vonhatják, hogy ezt akarta Mihail Szergejevics?

Írásom – a falra hányt borsó példájaként - három dologra hívja fel a figyelmet.

1.) Tizenöt év távlatából visszanyúlva egyetlen jogi alapösszefüggést kellene vezérfonalnak tekinteni: az átkosban sem volt ab ovo bűn fedett vagy nyílt állambiztonsági tisztviselőnek, ügynöknek lenni, sőt besúgónak sem. Ami e címen akkoriban, mégis jogsértően történt, régen elévült, ma ezeket üldözni reménytelen. Ha van aktuális büntetőjogi része az ügynök-mizériának, akkor az éppen a lista-szellőztetés. Nem kellene új törvényt fabrikálni. Vamzer volt van, lesz. A hatályos „ügynök-törvény” által kijelölt út talán a legkisebb rossz. Nyitni legfeljebb okos szűrővel a III. Főcsoportfőnökség eddig zárt blokkjai tekintetében lehet, majd gyorsan törvényi határidővel lezárni a személyek tetemre hívását. Ne diktáljanak, dolgozzanak a történészek! Kutatni és embereket meghurcolni két külön dolog.

2.) Agyrém, hogy mindenki mindent ismerhessen meg. Közönséges hülyítés az, ami ennek kapcsán folyik. A régi BM, mint politikai rendőrségként (is) működő rendszer bárki számára megismerhető, aki tudja, mit hol kell keresni. Megfelelő kutatási tervvel informálódni szabad. Az viszont, hogy akárki e címen nyilvánosan gyalázhasson bárkit, aki neki nem tetszik, a jogállamtól és az alkotmányos alapjogoktól idegen örülség, a totalitárius diktatúrák sajátja.

3.) A legnagyobb kamu, visszafelé is elsülő fegyver az „információs kárpótlás” eufémizmusa. A sugallat az, hogy X,Y majd bemegy a hivatalba, és megnézi, kihozza a rá - avagy a környezetében másra - vonatkozó ügynöki, besúgói jelentést, ezáltal kárpóttatik. Ahogy azt Móricka elképzeleli! Alkalmasint ilyeneket (is) talál a jelentésekben: a célszemély nem csak a saját feleségét szerette, hanem távol az otthon zöld gyepétől a bizarr szexet is. Amikor meg nem ezt tette, hordta haza az intézeti vagyon egy-egy részét. Külföldi útjain vám-, és deviza-stikliket követett el. Volt része korrupciós eljárásban, beosztottjai építették a hétvégi házát, szajré útján szerzett anyagból – tovább is van, mondjam még? Szinte kizárt, hogy legalább egy kis szégyenfolt ne esnék bármely megfigyeltre. Az ilyen jelentések vajon mire vetnek rossz fényt: az ügynökre, a besúgóra? Fifti-fifti? Legfeljebb az volna „kárpótlás” itt, ha széttéphetné, eltüntethetné a jóvátett a forró papírost, ám ilyen aligha lesz a törvényben.

Volt az átkosban egy vicc. A rendőrség a lakosságtól német-juhász kutyákat vásárol jó pénzért. Százan kínálnák a magukét, szebbnél szebb ebeket, hármat fognak megvenni, a sor végén mégis ott áll az egyszerű ember egy húszcentis, korcs vakarékka. Kérdik tőle: Hát maga mit akar ezzel? – Besúgónak ez is jó.

Dr. Kolláth György

Ha lemegyünk kutyába, kutyavilág következhet.